

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Praze – Republika Czeska) – Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová/FINWAY a.s.

(Sprawa C-377/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 7 — Przepisy krajowe regulujące postępowanie upadłościowe — Długi z tytułu umowy kredytu konsumenckiego — Skuteczny środek zaskarżenia w postępowaniu sądowym — Punkt 1 lit. e) załącznika — Nieproporcjonalny charakter kwoty odszkodowania — Dyrektywa 2008/48/WE — Artykuł 3 ust. 1 — Całkowita kwota kredytu — Punkt 1 załącznika I — Kwota wypłat — Obliczanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania — Artykuł 10 ust. 2 — Obowiązek informacyjny — Badanie z urzędu — Sankcja)

(2016/C 211/10)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová

Strona pozwana: FINWAY a.s.

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w kontekście postępowania upadłościowego, po pierwsze, nie zezwala sądowi, przed którym toczy się owo postępowanie, na badanie z urzędu ewentualnie nieuczciwego charakteru warunków umowy, z której wywodzone są wierzytelności zgłoszone w odnośnym postępowaniu upadłościowym, nawet jeśli sąd ten dysponuje niezbędnymi ku temu informacjami na temat stanu prawnego i faktycznego, a po drugie, zezwala temu sądowi na zbadanie jedynie niezabezpieczonych wierzytelności, i to jedynie w oparciu o ograniczoną liczbę zarzutów dotyczących ich przedawnienia lub wygaśnięcia.
- 2) Artykuł 10 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na sąd krajowy rozpoznający spór dotyczący wierzytelności wywodzonych z umowy o kredyt w rozumieniu rzeczony dyrektywy obowiązek zbadania z urzędu poszanowania wymogu informacyjnego przewidzianego w przywołanym przepisie oraz wyciągnięcia wszystkich wynikających z prawa krajowego konsekwencji naruszenia takiego obowiązku, pod warunkiem że sankcje spełniają wymogi ustanowione w art. 23 tej samej dyrektywy.
- 3) Artykuł 3 lit. l) i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48, a także pkt I załącznika I do rzeczony dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że całkowita kwota kredytu i kwota wypłat określają całość kwot udostępnianych konsumentowi, co wyklucza kwoty powiązane przez kredytodawcę z pokryciem kosztów związanych przez kredytodawcę z udzieleniem odnośnego kredytu, które to kwoty nie są w rzeczywistości wypłacane konsumentowi.
- 4) Przepisy dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że dla potrzeb oceny rażąco wysokiego – w rozumieniu art. 1 lit. e) załącznika do rzeczony dyrektywy – odszkodowania przewidzianego na wypadek niewykonania przez konsumenta zobowiązań konieczne jest rozpatrzenie łącznego skutku wszystkich relewantnych postanowień umowy, bez względu na to, czy wierzyciel domaga się pełnego wykonania każdego z nich, i że w takim przypadku na sądach krajowych spoczywa, na podstawie art. 6 ust. 1 rzeczony dyrektywy, obowiązek wyciągnięcia wszystkich konsekwencji wynikających ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru niektórych warunków umowy poprzez odstąpienie od stosowania każdego z warunków uznanych za nieuczciwy w celu zapewnienia, że konsument nie jest nimi związany.

⁽¹⁾ Dz.U. C 395 z 10.11.2014.